Paganini și o singură coardă

On Noiembrie 15, 2014

Continuă să te concentrezi asupra a ceea ce funcționează prin improvizație, în așa fel încât să te integrezi în profunzimile experienței de a conduce.

*Faimosul violonist italian Niccolo Paganini cânta în fața unui mare public când s-a rupt o coardă la vioară. A improvizat de minune și a continuat să cânte. Atunci s-a mai rupt o coardă. Apoi alta. În curând rămăsese numai cu una. Paganini a continuat să improvizeze și a încheiat compoziția cu o singură coardă. Când, în final, aplauzele s-au stins, dirijorul s-a întors spre public și a strigat: „Paganini ... și o singură coardă ! " Publicul a început să-l ovaționeze, iar Paganini a început să cânte din nou cu o singură coardă. **

Leadership: Îți pierzi de sub control „magia" într-o realitate a limitărilor acceptate, mai mult decât să accepți puterea Creației în ascendență cu predominarea experienței de improvizație?

Nu vei putea să explorezi cu adevărat profunzimile experienței de a conduce dacă îți lipsește abilitatea de a stabili valențe comune între cele două constante: „previzibilul" și „imprevizibilul" - în prezența unui fir director consecvent reprezentat de raportul complex dintre înclinație și datorie. Cumulul acestor două constante se realizează într-o realitate a limitărilor acceptate, în favoarea unei focalizări pe rezultatele definite prin prisma manevrelor de tip „ *slalom printre erori, neconcordanțe sau defecte* ".

Mai întâi trebuie să accepți limitarea, pentru ca apoi să o transformi într-o mică operă de artă. Această limitare este dată de incapacitatea de a demonstra o abilitate specială atunci când toate celelalte sunt puse pe "pauză", fiind stă în esența leadershipului să știi să transformi un moment de cumpănă într-un moment de mare strălucire.

Dacă încerci să te încadrezi numai cadre stimulative și convenabile pentru atingerea performanței, fiind angrenat în raporturile procesului de afirmare profesională și de creare a unei imagini cât mai bune, atunci nu vei putea să evoluezi spre o valoare mai mare. Deoarece activitatea pe care o desfășori îți poate modifica așteptările. Toate impulsurile primite de la lumea exterioară se pot răsfrânge cu putere teribilă asupra ta, limitele de care te lovești devenind o trăire interioară. În acest caz ești pus față în față cu nevoia imperios necesară de a alege între a fi cu adevărat la înălțimea așteptărilor celor din jur și a fi un model experimental pentru niște ambiții deșarte.

Când te regăsești în ipostaza magicianului care își pierde de sub control „magia", distanțându-se de modelul propriu de inovație, începi să-ți manifești complexitatea din perspectiva unui Eu care se simte părăsit de orice încredere și de orice strop de inspirație. Acest Eu începe să te țină captiv într-un orizont al așteptării, într-un „undeva" concret care se recapitulează tot timpul și se repetă, până la un „altundeva" care eludează semnificativul. Asta este ceea ce în leadership se numește „ *The Effect of Changing the Experience of the Regular Functioning* ".

Liderul este un matematician al formulelor de continuare a experienței concrete, în stare să rezolve o ecuație cu multiple necunoscute, sau mai bine spus, să o aducă la o formă rezolvabilă prin apelarea algoritmului „Posibil". Acționând în conformitate cu normele de responsabilitate profesională, prin alcătuirea eforturilor intelectuale care îl individualizează, el deschide ușa unui raționament care modifică percepția asupra a ceea ce apare în neregulă pe parcursul „reprezentației" sale.

Puterea Creației constă în abilitatea artistului de a concepe un nou conținut expresiv, de impact și relevant, într-o realitate care se încăpățânează să-l închidă într-un sine egoist, solitar, lipsit de mijloace de consolare.

Paganini și o singură coardă aduce în prim plan acea situație neașteptată în care rezultatele pot fi cuantificate numai prin artificii de perspicacitate și creativitate. În leadership, limitele pot fi împinse mereu înainte. De fapt, adevărata experiență în leadership, cu victorii și înfrângeri pe fundalul provocărilor neașteptate, este să fii autentic în ceea ce afirmi că ești chiar și atunci când ești pe cale să-ți epuizezi credibilitatea și valoarea.

Limitele propriei performanțe nu se află, așadar, pe traiectoria avansării tale într-o anumită direcție sau într-un anumit model de funcționare. De fapt, vei întâlni asemenea limite numai în momentul în care ești abătut de la calea normală de producere a rezultatelor, îndreptându-te către situații pentru care nu ești pregătit. Viziunea ta entuziastă privind posibilitățile de funcționare (prin improvizații) trebuie să se impună în fața rezultatelor incerte care sugerează existența unor bariere inerente de care trebuie să treci.

* Notă: http://www.visvacomplex.com/One_String_and_Paganini.html

Source: https://neculaifantanaru.com/paganini-si-o-singura-coarda.html